

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

Περ. Γιαννοπούλου

Ἐκκλησις πρὸς τὸ Πανελλήνιον Κοινὸν

Ἀθήναι

«Ὅτι τὸ βιβλίον αὐτὸ περιέχει πολλὰς καὶ μεγάλας ἀληθείας αὐτὸ βέβαια δὲν μπορεῖ νὰ τὸ ἀρνηθῆῖ κανεὶς, ὅπως ἐπίσης δὲν μπορεῖ νὰ ἀρνηθῆῖ ὅτι περιέχει καὶ μερικὰς ὑπερβολὰς. Τὶς ἀλήθειαι του—σκληρὰς, σκληρότατες ἀλήθειαι—τὶς παραδεχόμεθα καὶ τὶς αἰσθανόμεθα δὲν συμμεριζόμεθα ὅμως πέρα καὶ πέρα τὸν ὥραϊον ἐνθουσιασμὸν τοῦ συγγραφέως γιὰ τὴν Ἑλληνικὴν Γῆν καὶ γιὰ τὸ Ἑλληνικὸν Ζῶον, τὸ μόνον δηλ. Ζῶον ποῦ πρόκειται κατὰ τὸν κ. Γιαννοπούλου νὰ λέγεται ἄνθρωπος. Εἶναι ἐλεύθερος νὰ νομίζῃ ὁ συγγραφεὺς ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ Γῆ εἶνε θειοτάτη καὶ ὥραϊοτάτη, μπορεῖ νὰ λέγῃ ὅτι ὁ Ἕλληνας μόνον εἶνε ἄνθρωπος καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶνε ἀνθρωποειδεῖς, ἀλλ' αὐτὸ ὅσο καὶ ἂν θέλωμε, δὲν δυνάμεθα δυστυχῶς νὰ τὸ ποῦμε γιὰτὶ δὲν θάχωμε μὲ τὸ μέρος μας τὴν ἀλήθειαν... Κι' αὐτὸς ὅμως ὁ κ. Γιαννοπούλος, ἀσυνειδήτως ἴσως, δὲν τὸ παραδέχεται ὅταν λέγῃ «Κάθε Λαὸς κάθε Ἐποχῆς». Ὅταν λέγωμεν «Λαὸν» ἐννοοῦμεν φυσικὰ σύνολον ἀνθρώπων. Ὡστε;

Ἡ ἔκκλησις πρὸς τὸ Πανελλήνιον κοινὸν—ἂν ἐξαιρέσῃ κανεὶς λίγες, πολλὰς ὀλίγες σελίδες, εἶνε βιβλίον. Βιβλίον ποῦ πρόκειται νὰ διαβασθῆῖ μὲ προσοχὴν ἀπὸ τὸν κάθε Ἕλληνα. Ὁ κ. Γιαννοπούλος κτυπᾷ ἀμείλικτα τὸ καθεστὶ ποῦ θεωρεῖ ὡς ἐχθρὸν τοῦ ἔθνους, τὸ καθεστὶ ποῦ ἐρχεται στὴ μέση ν' ἀνακόψῃ τὸ μοιραῖο του φρεσὺνισμα πρὸς τὴν Ἀλήθειαν καὶ τὸ Φῶς.

«Ἑλληνικὴ φυλὴ, λέγει κάποιος, ὁ μεγαλύτερός σου ἐχθρὸς εἶνε ὁ ἑαυτός σου! .....Καὶ παρα-

κάτω : «Δὲν μᾶς λὲς καὶ ὅτι κατάντισες καὶ δὲν σὲ μέλει καὶ δὲ μιλᾷς γιὰ τίποτε ἄλλο παρὰ τοὺς Φράγκους σὲ χἀιδεψε καὶ τοὺς σὲ φίλησε καὶ τίνος ἀρέσεις;»

Καὶ ὅμως ὁ συγγραφεὺς δὲν μᾶς ἀπελπίζει ὅλως διόλου. Τὸ ἐναντίον μάλιστα. Μᾶς λέγει δυνατὰ καὶ καθαρὰ ὅτι ἡ Ἑλληνικὴ φυλὴ ἔχει μέσα τὴν ζωϊκὴν δύναμιν νὰ ξαναθίση ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς, νὰ δημιουργήσῃ Νέον Πολιτισμὸν, ὁλόκληρον νέον Ἑλληνικὸν κόσμον.

Ἡ αἰσιοδοξία αὐτὴ τοῦ κ. Γιαννοπούλου—μία ἀπείρωσ ὥραϊα καὶ εὐγενικὰ αἰσιοδοξία—μᾶς κάμνει νὰ ἐλπίζωμεν πολλὰ. Ἐνας ἄνθρωπος ποῦ ἔχει τὸ θάρρος νὰ πετάξῃ κατὰ πρόσωπον μᾶς ὁλοκλήρου φυλῆς τὶς φρικτωτέρας τὴς ἀληθειαι, δὲν μπορεῖ, εἶνε ἀδύνατον νὰ εἶνε κόλαξ αὐτῆς τῆς ἰδίας φυλῆς ποῦ ἐξεγύμνωσε καὶ ἐμαστίγωσεν ἀλύπητα.

Ἐμᾶς τοὺς νέους δὲν ἠμπορεῖ νὰ μᾶς ἀφήσῃ ἀσυνκινήτους «ἡ ἱκετήριος ἔκκλησις μὲ κλώνους ἐλλᾶς καὶ ροδοδάφνης καὶ ἀγκαλιὰς τριανταφύλων» ποῦ ἀπευθύνει τὴν ὁποῖαν ζητεῖ νὰ τραβήξῃ ἀπὸ τὸ ψεῦδος τοῦ Φραγκισμοῦ καὶ ἀπὸ τὸ σκότος τοῦ Καλογερο-δασκαλογεροντισμοῦ καὶ νὰ τὴν ρίξῃ ἐμπρὸς στὸν Ἑλληνικὸν Ἥλιον, «διότι πάντως ἡ Νεότης, λέγει θὰ εἶνε, εἴτε ἡ σημερινή, εἴτε ἡ αὐριανή, εἴτε ἡ μεθαρριανή, ἡ Σημαιοφόρος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως».

Γ. Κ.